

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3524/2023. (XII. 14.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Balassagyarmati Törvényszék 21.Pf.20.576/2019/13. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó – jogi képviselője útján (dr. Bihari Krisztina ügyvéd) – az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének *d*) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz. Indítványában a Balassagyarmati Törvényszék mint másodfokú bíróság 21.Pf.20.576/2019/13. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte, mivel az álláspontja szerint ellentétes az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való jogával.
- [2] 2. Az indítvány benyújtását megelőző bírósági eljárásnak az alkotmányjogi panasz elbírálása szempontjából lényeges elemei a rendelkezésre bocsátott bírósági döntésekben írtak szerint a következőképpen foglalhatók össze.
- [3] 2.1. Az indítványozó (a perben alperes) mint kölcsönvevő és a perben felperes hitelintézet jogelődje mint hitelező között 2007 júniusában svájci frank alapú, változó kamatozású kölcsönszerződés jött létre. A szerződés alapján forintban meghatározásra került az indítványozónak nyújtott kölcsön összege, valamint a törlesztőrészletek teljes összege. Az indítványozó a szerződésből eredő fizetési kötelezettségének felhívásra sem tett eleget, ezért a felperes 2013. október 28. napján 2013. november 20. napjára szólóan a szerződést felmondta azzal, hogy az indítványozó tartozása a szerződés felmondásakor 121 895 forint volt. A felek 2014 februárjában részletfizetési megállapodást kötöttek, melyben az indítványozó vállalta, hogy a szerződésből eredően fennálló 2 577 156 forint tartozását 65 havi kamatmentes részletben fizeti meg. Az indítványozó a részletfizetési megállapodásban vállalt fizetési kötelezettségét sem teljesítette. A felperes törvényi kötelezettsége alapján az indítványozóval elszámolt, az elszámolással szemben az indítványozó panaszt terjesztett elő. A panaszt a felperes elutasította, az indítványozó a Pénzügyi Békéltető Testület eljárását nem kezdeményezte. Ezt követően a felperes tájékoztatása szerint a részletfizetési megállapodás módosult, tekintettel arra, hogy a tisztességtelenül felszámított 114 503 forintot a tartozásból levonta. Időközben az indítványozó kereseti kérelmet terjesztett elő a Szegedi Törvényszéken a szerződés érvénytelensége megállapítása és elszámolása iránt. Az elsőfokú bíróság ítéletében – egyebek mellett – a szerződést érvényessé nyilvánította akként, hogy az induló ügyleti kamat mértékét 8,29%-ban állapította meg. A Szegedi Ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét e vonatkozásban helybenhagyta.
- [4] 2.2. A hitelező ezt követően benyújtott keresetében tőke-, lejárt késedelmi kamat tartozás, valamint ezek kamatai megfizetésére kérte kötelezni az indítványozót. Álláspontja szerint jogerős bírósági ítélet állapította meg, hogy a felek között érvényes kölcsönszerződés jött létre, 8,29%-os induló ügyleti kamatmértékkel. A szerződés alapján kérte az indítványozó kötelezését azzal, hogy a szerződés felmondásra került, ezért az indítványozó tartozása fennáll.
- [5] Az indítványozó a kereset elutasítását kérte, mivel nézete szerint a hitelező nem közölte egyértelműen, hogy milyen összeggel tartozik, így a kereset az összepszerűség tekintetében aggályos. Hivatkozott arra, hogy a szerződés érvénytelen, mert nem tartalmazza a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 213. § (1) bekezdésének *b*) és *c*) pontja, továbbá a 203. § (6) és (7) bekezdésére vonatkozó szabályokat. Vitatta a jogerős ítéleti döntés azon rendelkezéseit is, mely szerint a bíróság küszöbölte ki a szerződés érvénytelenségi okát. Utalt az EUB 2018. szeptember 20-i OTP Bank Nyrt. és OTP Faktoring Követeléskezelő Zrt. kontra IlyésTeréz és Kiss Emil, C-51/17, ECLI:EU:C:2018:750 ítéletének (a továbbiakban: C-51/17.) 81. pontjára, mely szerint az árfolyamkockázattal kapcsolatos feltételek átláthatóságát a bíróságnak hivatalból tisztáznia kell. Ez az előírás a tagállami bíróságokra kötelező, így ezen eljárásban az árfo-

lyamkockázattal kapcsolatos kérdéseket is hivatalból vizsgálnia kell a bíróságnak. Arra is hivatkozott, hogy a szerződés felmondása érvénytelen, tekintettel arra, hogy a felmondás időpontjában lejárt fizetési kötelezettsége nem volt.

- [6] Az elsőfokú bíróság a kereseti kérelemben szereplő tartozás és kamatai megfizetésére kötelezte az indítványozót. A döntésében foglaltak szerint alaptalan volt az indítványozó azon védekezése, mely szerint a szerződés felmondásának időpontjában nem volt tartozása; a hitelező által becsatolt iratokból megállapíthatóan a szerződés felmondásakor a tartozás 121 895 forint volt. Megalapozatlannak ítélte az indítványozó azon hivatkozását is, miszerint a hitelező a felmondás időpontjában nem vette figyelembe a tisztességtelenül felszámított 114 503 forint törvény alapján elszámolt összeget. Megállapította, hogy a szerződés felmondását, illetőleg megszűnését követően a peres felek részletfizetési megállapodást kötöttek, mely alapján az indítványozó részteljesítést fogantatosított, amit a hitelező a kimutatások szerint a korábbi jogerős ítéletben meghatározott kamatmérték figyelembevételével elszámolt.
- [7] Az elsőfokú bíróság az indítványozónak azösszecszerűsége, illetve a szerződés érvénytelenségére vonatkozó védekezését illetően vizsgálva a Szegedi Törvényszék és a Szegedi Ítéltábla eljárásában hozott döntéseket és megállapította, hogy mindazon kérdésekben, amelyeket az indítványozó ezen eljárás során ismételt vitássá tett, az eljáró bíróságok már határoztak és az indítványozó vonatkozásában a kereseti kérelem elutasításra került, így az indítványozó ezen kérdéseket a bíróság előtt folyó eljárásban már nem tehet vitássá, így az indítványozó ellenkérelme megalapozatlan. Megállapította, hogy a korábban eljáró bíróságok kifejezetten az indítványozó kérelmére az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatás vonatkozásában az üzletszabályzat rendelkezéseit vizsgálták és e körben az indítványozó kereseti kérelme elutasításra került, erre tekintettel a C-51/17. számú ügyben hozott EUB ítéletre történő hivatkozás is alaptalan. A hivatkozás a 2018. szeptember 20. napján hozott ítélet kapcsán a korábbi ítéletek vonatkozásában is megalapozatlan, mivel, ha esetlegesen a bíróság a tisztességtelen feltételek alapján hivatalból nem járt volna el a peres felek között a per eldöntése során, úgy ezen későbbi döntés visszamenőleges hatállyal nem bírhat. A felmondás érvénytelenségére vonatkozó indítványozói hivatkozást illetően kifejtette, hogy a Szegedi Törvényszék jogerős ítélete alapján a felek között létrejött kölcsönszerződés érvényes, ez alapján nem hivatkozhat arra, hogy érvénytelen szerződés vonatkozásában a felmondás is érvénytelen. Megjegyezte, hogy a felmondást követően az indítványozó részletfizetési megállapodást kötött a hitelezővel a tartozás részletekben történő megfizetése iránt, ezzel a felmondást tudomásul véve kötött ismételt megállapodást a tartozás megfizetésére.
- [8] 2.3. Az ítélettel szemben az indítványozó nyújtott be fellebbezést, melyben előadta, hogy álláspontja szerint a hitelező sem a keresetösszecszerűségét, sem az alapszerződés érvényességét nem bizonyította. E körben hivatkozott a Pp. 170. § (2) bekezdés *b*) pontjára. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem indokolta meg a rendelkező részben foglalt ítéleti döntését. Sérelmezte, hogy a hitelező elszámolási kötelezettségének nem tett eleget, a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban: DH2.tv.) szerinti elszámolást nem terjesztett elő, amely minden érvénytelenség megállapítására keresetet előterjesztő felperest kötelez. Sérelmezte továbbá a Szegedi Ítéltábla ítéletében meghatározott 8,29%-os kamatot és hivatkozott arra, hogy a Kúria a korábbi joggyakorlatot megváltoztatta, mert csak a tisztességtelenül felszámított összeg nem vitatható többé, a felülvizsgált elszámolás adatai azonban igen. Álláspontja szerint nem vizsgálta a bíróság a Hpt. 213. § (1) bekezdés *b*) pontját. Súlyosan jogszabálysértőnek minősítette az ítélet azon megállapítását, mely szerint „a múltbéli eseményekre az elszámolás nem vonatkozhat, az elszámolás 2015. február 1. napján rögzült”. Az indítványozó álláspontja szerint a hitelező felmondásából nem állapítható meg, hogy miért mondta fel a szerződést, a felmondás oka ugyanis nem került megjelölésre. Azösszecszerűség tekintetében a bíróság semmiféle bizonyítási eljárást nem folytatott le, a hitelező a követelésösszecszerűségét, a felmondás érvényességét, illetve jogszerűségét nem bizonyította. Hivatkozott arra, hogy érvénytelen jogügylet felmondása nem lehet érvényes, súlyosan jogszabálysértő az ítélet ténymegállapítása, mely feltételezi a felmondás érvényességét, miközben ezt korábban a peres eljárásban senki nem vizsgálta. Az indítványozó álláspontja szerint 2013 novemberében a szerződés megszüntetésekor nem volt tartozása; az árfolyamkülönbözettel, a szerződéskezelési díjjal és az egyéb ügyviteli költséggel túlfizetésben volt. Fellebbezésében továbbá hivatkozott több, a perbelihez hasonló ügyben meghozott döntésre, melyek álláspontja szerint az ügyben az ítélezés alapjául szolgálhatnak.
- [9] A hitelező fellebbezési ellenkérelme a járásbíróság ítéletének a helybenhagyására és az indítványozó perköltségben való marasztalására irányult.

- [10] A másodfokú bíróság az iratok felülvizsgálata, valamint a lefolytatott részbizonyítás adatai alapján megállapította, hogy a fellebbezés nem alapos, ezért a járásbíróság ítéletét helybenhagyta. A fellebbezésben írtakkal kapcsolatosan a következőket emelte ki: A hitelező keresetlevele megfelel a Pp. 170. §-ában foglaltaknak. Követelése összegszerűségében is levezetésre került pontosan megjelölve, hogy mely időpontban, hogyan alakult a követelés összege és mennyi volt a hitelező pontos követelése a fizetési meghagyás beadásának időpontjában. Alaptalan továbbá az indítványozónak a DH2. tv.-re, illetve ezen törvény szerinti elszámolásra történő hivatkozása is, mivel a hitelező a jelen perben érvénytelenség megállapítása iránti keresetet nem terjesztett elő. A Szegedi Törvényszék, illetve a Szegedi Ítéltábla döntéseire, illetve az ítéletben foglaltakra való hivatkozás szintén nem lehet alapos, tekintettel arra, hogy a jogerős döntésben foglaltak jelen perben már nem vitathatók. Az elsőfokú bíróság vizsgálta a Hpt. 213. § (1) bekezdés *b*) pontjában foglaltakat és megállapította, hogy arra vonatkozóan már jogerős döntés született, mely szerint a vitatott szerződés megfelel a hivatkozott rendelkezésnek. Az általános szerződési feltételek, az üzletszabályzat és a hirdetmény alapján az is megállapítható, hogy a felek szerződése azoknak megfelelt. Helyesen állapította meg továbbá a járásbíróság, hogy a tisztességtelenül felszámított összeg visszamenőlegesen nem vehető figyelembe a felmondáskori tartozásba, továbbá az indítványozónak a felmondás időpontjában volt tartozása, így a felmondás sem jogszerűtlen. A benyújtott elszámolásból megállapítható, hogy az indítványozó teljesítése során késedelembe esett, mely felmondási ok; az a tény pedig, hogy a felmondásra a késedelem miatt került sor, rögzítésre került a felmondásban. Az árfolyamkockázatra történő ismételt hivatkozást illetően a törvényszék megjegyezte, hogy az e körben előterjesztett kérelem szintén ítélt dolog, a Szegedi Törvényszék, illetve Ítéltábla előtt az jogerősen elbírálásra került. A peres felek közötti jogügylet érvényes volt, így annak felmondása is érvényes. Megállapítható, hogy az indítványozónak a szerződésből eredően volt lejárt tartozása, ha minimális összegű is, de vitathatatlanul késedelembe esett, mely a felmondás alapjául szolgált. A felek között létrejött szerződés érvényes volt, erre vonatkozóan jogerős ítélet áll rendelkezésre, tehát az a hitelező részéről érvényesen felmondható volt. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság döntése az indítványozó valamennyi hivatkozására kiterjedően megalapozott volt.
- [11] 3. Az indítványozó ezt követően fordult az Alkotmánybírósághoz. Indítványában az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének a sérelmét állította. Az Alkotmánybíróság főtítkárnak hiánypótlási felhívását követően az indítványát kiegészítette.
- [12] Az indítványozó azért kérte az Alkotmánybíróság vizsgálatát, „mert a Balassagyarmati Törvényszék 21.Pf.20.576/2019/13. számú ítéletében kizárta a felmondás jogszerűtlensége/érvénytelensége vizsgálatát. [...] Tisztességtelen eljárásban elvonta tőlem azt a jogot a Bíróság, hogy a semmisségi kifogásom alapján a törvényi elszámolásban rögzített tisztességtelenül felszámított összeg figyelembe vétele mellett a felmondás jogszerűségét megvizsgálja”.
- [13] Az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt, tisztességes bírósági eljáráshoz való jogának sérelme körében kifogásolta, hogy „a bíróság bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül, pusztán a felperes által az érvényes szerződés mellékleteként becsatolt – alap elsődleges kereseti kérelem – mellékleteinek, okiratainak a szemrevételezése alapján” állapította meg, hogy „a szerződés felmondásának az időpontjában volt-e olyan mértékű lejárt tartozása a fogyasztó adósnak, amely alapján a legsúlyosabb szankció, a tartozás egyösszegben történő lejárttá tételének a lehetősége nyílt meg a pénzügyi intézmény számára”.
- [14] Álláspontja szerint, mivel a szerződés érvénytelen volt (azt a megelőző eljárásban bíróság nyilvánította érvényessé), a felmondás sem lehetett érvényes. Hiányolta a DH2. tv. 37/A. §-a szerinti elszámolást. Kifogásolta, hogy a másodfokú bíróság nem a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 380. § c) pontja és a 381. §-a alapján járt el és emiatt úgy hoztak az ügyében ítéletet, hogy a semmisségi kifogásait meg sem vizsgálták a bíróságok. A bíróságok figyelmen kívül hagyták az Alkotmánybíróság 3019/2017. (II. 17.) AB határozatban foglaltakat is.
- [15] Nézete szerint a szerződés vitathatatlanul érvénytelen volt, így érvényesen felmondani sem lehetett volna, „ennek ellenére a Törvényszék mégis [...] a felmondás érdemi vizsgálatát lefolytatta, és azt érvényesnek, valamint joghatás kiváltására alkalmasnak ítélte meg”. Álláspontja szerint az ítéletek indokolásának ki kellett volna térnie arra, hogy a tisztességtelennek nyilvánított feltételek milyen hatással voltak a tőke, kamat, költség tartozás összegére. Kifogásolta, hogy a bíróságok miért nem indokolták meg, hogy eltértek a 3019/2017. (II. 17.) AB határozatban foglaltaktól, illetve azt miért nem tartották alkalmazhatónak. E körben hivatkozott a 3330/2020. (VIII. 5.) AB határozatra is. Álláspontja szerint „a perben nem folytattak le bizonyítási eljárást sem, az ellenkérelmemben foglalt összes kifogást nem bírálta el. Úgy hoztak egy fogyasztóval szemben marasztaló ítéletet, hogy sem a jogerős ítéletben alkalmazott jogkövetkezménnyel, sem a végrehajtható marasztalási ítélettel szemben nincs jogorvoslati lehetőségem”.

- [16] 4. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e.
- [17] Az Alkotmánybíróság a befogadhatóság törvényi feltételeinek vizsgálata során megállapította, hogy az indítvány határidőben érkezett, az indítványozó érintettnek tekinthető és az ítélettel szemben további jogorvoslatra nincs lehetősége. Az indítvány az Abtv. 52. § (1) bekezdésében és (1b) bekezdésében foglalt követelményeket is teljesíti.
- [18] Az Abtv. 29. §-a szerint „az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.” Ez alternatív feltétel, bármelyik meglelte indokot ad a befogadásra. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a hivatkozott alaptörvényi rendelkezésekhez kapcsolódóan alapvető alkotmányjogi jelentőségűnek tekinthető kérdést az indítványozó nem fogalmazott meg. Ebből következően a testület a továbbiakban azt vizsgálta, hogy az indítványban felhozott érvek következtében felmerülhet-e olyan szempont, amely alapján megkérdőjelezhető, hogy a másodfokú bíróság döntése megfelel az Alaptörvénynek.
- [19] Az Alkotmánybíróság a jelen ügyben is emlékeztet arra, hogy a bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz „nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének”. Az Alkotmánybíróság „az alkotmányjogi panaszon keresztül is az Alaptörvényt, az abban biztosított jogokat védi” {elsőként: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]}. Vagyis az Alkotmánybíróság a bírói döntések felülvizsgálata során is az Alaptörvényben elismert alapjogi követelményrendszer tényleges érvényesülését garantálja. „A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga, sem a diszkrimináció tilalma nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el.” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]} Az Alkotmánybíróság nem látott rá módot vagy indokot, hogy e gyakorlatától jelen ügyben eltérjen.
- [20] Az, hogy a másodfokú bíróság döntéshozatala során a Pp. mely szabálya alapján járt el, ilyen, a fenti körbe tartozó jogalkalmazási kérdés. A másodfokú bíróság feladata annak vizsgálata, hogy fennállnak-e azok a feltételek, amelyek alapján érdemi döntést tud hozni, vagy az elsőfokú bíróságot kell új eljárásra utasítani (abban az esetben, ha az első fokon hozott ítéletet nem hagyja helyben). Szintén a fentiek körébe tartozó, az Alkotmánybíróság által nem felülvizsgálható kérdés, hogy a rendelkezésre álló okiratok alapján meghozható-e a döntése, vagy további bizonyítás felvétele szükséges.
- [21] Az Alkotmánybíróság az indokolási kötelezettséggel összefüggésben hivatkozik állandó gyakorlatára, mely szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből az a minimumkövetelmény vezethető le a bírósággal szemben, „hogy az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket.” {7/2013. (III. 1.) AB határozatban, Indokolás [34]} Az Alkotmánybíróság az indokolási kötelezettség határait kijelölve hangsúlyozza, hogy ezen Alaptörvényből fakadó követelményből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása {30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]; 3107/2016. (V. 24.) AB határozat, Indokolás [38]}.
- [22] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a bíróságok részletesen megindokolták döntéseiket, ezek érvelését a testület nem vizsgálhatja felül. A bíróságok – többek között – kitértek egyrészt arra, hogy mivel az indítványozó a szerződés felmondását követően részletfizetési megállapodást kötött, így a felmondás jogszerűségét maga sem vitatta, másrészt arra, hogy a szerződés felmondásakor több hátralékos tartozása volt, mint a tisztességtelenül felszámított összeg (tehát az egyenlege mindenképpen negatív előjelű volt).
- [23] Az indítványozó csak hivatkozott arra, hogy a bíróságoknak alkalmazniuk kellett volna a 3019/2017. (II. 17.) AB határozatban foglaltakat, ám az Alkotmánybíróság által vizsgálható érveket nem fejtett ki e körben. Az Alkotmánybíróság ezen döntése a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseinek érvénytelen szerződéses kikötéseire tekintettel szükséges elszámolás módszertanának különös szabályairól szóló 54/2014. (XII. 10.) MNB rendelet 6. § (2) bekezdésének alkalmazásával összefüggésben mond ki alkotmányos követelményt, azonban sem az indítványból, sem a becsatolt bírósági iratokból nem lehet arra következtetni, hogy ezt a ren-

delkezést alkalmazták volna a bíróságok, így ezt az indítványi elemet sem tartotta a testület érdemi elbírálásra alkalmasnak.

- [24] Tekintettel arra, hogy a végzés indokolásának 4. pontjában (Indokolás [16] és köv.) kifejtettek szerint az indítvány alapján nem merül fel a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vizsgálatának a szükségessége, ezért az indítvány befogadásának a feltételei nem állnak fenn.
- [25] 5. Mindezeket figyelembe véve az Alkotmánybíróság az indítványt – az Abtv. 47. § (1) bekezdése és az 56. § (1)–(2) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. § (1) és (2) bekezdései alapján eljárva, az Abtv. 29. §-ára, valamint az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontjára tekintettel – visszautasította.

Budapest, 2023. november 21.

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Patyi András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/2052/2020.

